

Arrest

nr. 226 484 van 23 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 mei 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 juni 2018.

1.2. Op 24 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 januari 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Qazelbash van origine. U bent afkomstig uit de stad Mazar-e-Sharif, gelegen in de provincie Balkh. U bent sjiïet.

Uw familie was sinds 1994 eigenaar van een winkel in kantoorwaren met de naam Ahmadi op de bazaar van Naceri. De overheid besliste in januari 2016 om de weg langs uw winkel te verbreden in januari 2016, waardoor u drie meter moest afstaan. Met de overgebleven drie meter wilde u een winkel uitbaten. H. G., de eigenaar van de markt en tevens commandant van Hezb-e Jumbesh, ontzegde u de toegang tot de winkel omdat het uw eigendom niet meer zou zijn.

U diende een klacht in tegen H. G. in februari van 2016. De procureur-generaal stuurde een oproepingsbrief naar H. G. in februari 2016, maar hij daagde niet op. In maart 2016 ging u naar de procureur-generaal om te vragen wat er gebeurde, waar u werd verzekerd dat er een nieuwe oproepingsbrief zou worden verstuurd. Toen de zaak voor de rechtbank verscheen in maart 2016, werd u beledigd door H. G. waardoor u zelf boos werd en op uw beurt H. G. beledigde. Na de zitting vroeg de rechter u om een tijd in zijn kamer te blijven, uit vrees dat H. G. of zijn bodyguards u zouden aanvallen bij het verlaten van de rechtbank

Twee of drie dagen later werd u 's avonds tegengehouden door vier mannen toen u ging u winkelen. De mannen begonnen u te slaan en u deden u handboeien om. Ze namen u mee in hun auto. Toen u weer bij bewustzijn was, zag u dat u in een donkere kamer was. De vier mannen sloegen u. H. G. was ook aanwezig in de kamer. Hij sloeg en zei dat hij u wilde martelen totdat u zou sterven omdat u hem beledigd had voor de rechtbank. Gedurende een week kwam hij naar de kamer. Daarna bleef u nog ongeveer twee maanden en een week in de kamer, waar u werd geslagen door de ondergeschikten van H. G..

Na twee maanden en half merkte u dat de man die u eten bracht dronken leek. Hij liet de deur openstaan toen hij de kamer verliet. Het eerste anderhalf uur deed u niets, uit vrees dat het een test was om te zien of u zou ontsnappen. U deed de deur open, u zag niemand en u waagde uw kans om te ontsnappen. U verliet het huis, rende door een woestijn en verbleef in een grot. U vond een taxi en u ging naar huis. U durfde geen klacht in te dienen, omdat u gestraft was voor de eerste klacht die u had ingediend.

Daarnaast had u problemen met uw ex-vrouw F.. In september 2012 huwde u met haar en u kreeg een zoon, Ha.. Na uw vrijlating was uw vrouw veranderd. Ze had afstand genomen van u en wilde niet meer met u slapen. Ze had daarnaast contact met een andere man, haar neef langs moederszijde. Toen u haar vroeg met wie ze contact had, werd ze boos en zei ze dat ze wilde scheiden. Uw vrouw ging naar haar familie in Kabul en gedurende twee weken probeerde u haar te overtuigen bij u te blijven. Uw financiële problemen en uw uiterlijk waren volgens haar en volgens haar ouders de redenen waarom ze niet bij u kon blijven. Uw oom langs moederszijde stelde voor een bijeenkomst van de ouderen van de familie bijeen te roepen en een jirga te organiseren. De jirga ging akkoord met de scheiding op vraag van F.. Er werd overeengekomen dat F. haar juwelen zou houden, en dat u voor uw zoon zou zorgen. Op 10 september 2016 bent u gescheiden van F..

Ongeveer twee maanden of twee maanden en half later wilde F. haar zoon terug. Omdat dit niet zo was overeengekomen met de scheiding, ging u daar niet mee akkoord. Bovendien bleek dat uw zoon bang was van het toilet. Uw ex-vrouw sloot hem daar op als ze naar de winkel ging. U diende een klacht in tegen haar, waarbij u aanhaalde dat ze psychische problemen heeft. De politie stelde voor haar te onderwerpen aan een medisch onderzoek. De resultaten van het onderzoek toonde aan dat ze emotioneel was en psychische problemen had. De politie zei aan uw ex-vrouw dat ze haar zoon niet kon krijgen omdat het zo was overeengekomen bij de scheiding en omdat ze psychische problemen had.

Drie of vier dagen na het onderzoek belde een neef langs moederszijde van F. die bij de inlichtingendienst werkt u en zei dat u uw zoon aan haar moest geven, anders zou hij u doden. U werd eveneens gebeld door de man van haar tante langs moederszijde die lid is van de taliban. Hij bedreigde u en zei dat u uw zoon aan F. moest geven. Toen u dit vertelde aan uw moeder vreesde ze voor uw leven.

Tenslotte werd u lastiggevallen door de Afghaanse gemeenschap omwille van uw uiterlijk. Door stress heeft u al uw lichaamshaar verloren. Hierdoor werd u beledigd en uitgescholden.

U verliet Afghanistan in december 2016. U nam uw zoon niet mee want u kon niet betalen voor zijn reis. Hij verblijft momenteel bij uw moeder in de wijk Karte Nur Ghoda in de stad Mazar-e-Sharif. Na een reis van ongeveer een jaar en vijf maanden kwam u aan in België op 27 mei 2018. Op 1 juni 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Uw broer Q. A. (O.V. 6.900.370) verblijft sinds 2011 in België. Hij heeft het vluchtelingenstatuut.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara, zes foto's, een kopie van uw scheidingsovereenkomst, een kopie van een belastingboekje, een kopie van een loonbrief, een kopie van een protocol tussen de eigenaar en de huurder van de markt neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft uw vraag voor een vrouwelijke dossierbehandelaar moet worden opgemerkt dat u geen concrete elementen aanhaalt waarbij de behandeling van uw dossier door een vrouw noodzakelijk is. Uit het feit dat u vrouwen aardiger vindt dan mannen kan geen procedurele nood in uw hoofde worden afgeleid.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo verklaarde u dat u het deel van de winkel dat overbleef nadat de weg zou worden uitgebreid niet meer mocht uitbaten van H. G. (CGVS 06/08/2018, p. 11, CGVS 01/10/2018, p. 3, 6). Gevraagd wanneer de overheid besliste om de weg te verbreden, verklaarde u dat u een brief had gekregen en dat u de winkel moest leegmaken in januari 2016 (CGVS 01/10/2018, p. 6). Gepeild naar het aantal brieven dat u had gekregen, antwoordde u dat u geen brieven kreeg aangezien ambtenaren u kwamen zeggen dat die dingen zouden gebeuren (CGVS 01/10/2018, p. 6). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Vervolgens verklaarde u dat u klacht indiende tegen H. G. en dat de zaak voor de rechtbank werd gebracht (CGVS 06/08/2018, p. 12; CGVS 01/10/2018, p. 3-4). Bij uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u dat H. G. naar het politiebureau kwam en u sloeg omdat u een klacht indiende tegen hem (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u hier niets meer over. Bovendien legde u bij DVZ geen verklaringen af betreffende uw zaak die voor de rechtbank verscheen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat men er niets over vroeg, en dat u kort moest zeggen wat uw probleem was en met wie (CGVS 01/10/2018, p. 8). Het feit dat uw zaak voor de rechtbank is verschenen blijkt echter een essentieel element in uw relaas. Volgens uw verklaringen is het feit dat het geruzie voor de rechtbank een reden was waarom hij u later ontvoerde (CGVS 01/10/2018, p. 9). Dat er geen vragen werden gesteld hierover is, gelet op het essentiële karakter van dit element, bijgevolg geen afdoende uitleg om bovenstaande tegenstrijdigheid uit te klaren. Uw tegenstrijdige verklaringen over de procedure van uw klacht ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens beweerde u dat u ontvoerd werd door de mannen van H. G. en dat H. G. u wilde doden omwille van geruzie in de rechtbank en om uw winkel over te nemen (CGVS 01/10/2018, p. 9). Het houdt echter geen steek dat H. G. u zou willen doden omdat hij uw winkel zou willen. Hij had immers uw deel van de winkel reeds afgenomen, dat was namelijk de reden waarom u een klacht indiende en waarom u naar de rechtbank ging (CGVS 01/10/2018, p. 3, 6). U verklaarde bovendien dat hij een machtige man met bodyguards was die veel invloed had in de regio (CGVS 01/10/2018, p. 7). Het is weinig aannemelijk dat hij zich zou bezighouden met het ontvoeren en opsluiten van iemand wanneer hij al gekregen had wat hij wilde. U werd hiermee geconfronteerd, waarop u verklaarde dat de reden dat hij uw wilde doden niet enkel omwille van de winkel was, maar ook omdat u naar de autoriteiten ging en omdat u slechte taal gebruikte (CGVS 01/10/2018, p. 10-11). Dat H. G. u om deze reden zou ontvoeren is bijgevolg niet aannemelijk. Ten tweede is de andere reden, meer bepaald het geruzie in de rechtbank (CGVS 01/10/2018, p. 9), evenmin een aannemelijk motief voor uw ontvoering. Het geruzie waarover het gaat is het beledigen van H. G. in aanwezigheid van andere personen in de rechtbank (CGVS 01/10/2018, p. 10-11). U werd geconfronteerd met het feit dat iemand ontvoeren of doden een erg zware straf is voor iemand die slechte taal gebruikt, waarop u verklaarde dat iemands vrouw beledigen een slechte daad is in Afghanistan en dat mensen erom gedood worden. Bovendien legde u uit dat H. G. een machtige man is en dat u tegen hen durfde ingaan, wat hij niet kon toelaten (CGVS 01/10/2018, p. 11). Ook dit overtuigt het CGVS niet van de motieven voor de ontvoering. Besluiten tot het ontvoeren en opsluiten van een persoon zijn maatregelen die niet lichtzinnig worden genomen, dat H. G. dit besluit nam op basis van de beledigingen die u uitte is bijgevolg weinig aannemelijk. Ten slotte houdt het geen steek dat H. G. niet akkoord ging met uw klacht bij de overheid in verband met de winkel (CGVS 01/10/2018, p. 11). U gaf immers zelf toe dat het niet uw eigen idee was om klacht in te dienen, maar dat H. G. zelf aangaf dat indien u niet akkoord ging, u een klacht kon indienen (CGVS 06/08/2018, p. 11-12; CGVS 01/10/2018, p. 4, 11). Het is niet aannemelijk dat H. G. u zou aanmoedigen een klacht in te dienen, maar dat hij zich er daarna niet bij neerlegt en zelfs zo ver gaat om u te ontvoeren (CGVS 06/08/2018, p. 12; CGVS 01/10/2018, p. 4). Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer. Daarenboven legde u geen documenten neer in verband met de gerechtelijke procedure en de klacht. Nochtans weet u wel wat de waarde is van dergelijke documenten aangezien u wel documenten neerlegde over de betaling van de winkel door uw vader, een belastingboekje en het protocol tussen eigenaar en huurder. Dat u geen enkel bewijs meebracht van de klacht die u indiende en de daarop volgende gerechtelijke procedure is dan ook opmerkelijk en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Vervolgens rijzen er twijfels bij uw verklaringen over uw ontsnapping. Zo verklaarde u dat u kon ontsnappen omdat de persoon die u eten bracht dronken of gedrogeerd was en de deur liet openstaan (CGVS 06/08/2018, p. 12; CGVS 01/10/2018, p. 4, 11). U kan echter geen concrete elementen geven waarop u zich baseerde om te concluderen dat hij dronken of gedrogeerd was. U zegt dat te denken omdat hij de deur open liet. Het loutere feit dat hij de deur open liet kan echter niet beschouwd worden als een indicatie van zijn dronkenschap (CGVS 01/10/2018, p. 11). Deze elementen trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in twijfel.

Na uw ontsnapping verbleef u nog gedurende vier maanden of vier maanden en half in Afghanistan, in Mazar-e Sharif (CGVS 01/10/2018, p. 12). U verklaarde dat u uw adres had veranderd en dat u niet naar de autoriteiten stapte in verband met de ontvoering (CGVS 01/10/2018, p. 12). Hiermee wordt aangetoond dat u zonder problemen van H. G. in Mazar-e Sharif kon verblijven.

Omwille van deze elementen kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die u heeft gekend met H. G..

Naast de problemen met H. G. kende u eveneens problemen met uw ex-vrouw F.. F. vroeg de scheiding aan omdat ze een affaire zou hebben met haar neef langs moederszijde (CGVS 01/10/2018, p. 13). In een jirga op 10 september 2016 werd besloten dat de scheiding kon plaatsvinden en de scheidingsovereenkomst werd opgesteld (CGVS 01/10/2018, p. 13). Uit de scheidingsovereenkomst die u neerlegde blijkt dat F. afstand deed van de bruidsschat en uw zoon Ha. in ruil voor enkele juwelen. Bovendien verklaarde ze dat ze geen problemen zou hebben met u of met uw familie. U wilde niet scheiden, maar u verklaarde toch akkoord te zijn met deze overeenkomst (CGVS 01/10/2018, p. 14). Na de scheiding ging F. naar de politie om uw zoon Ha. opeisen (CGVS 06/08/2018, p. 13; CGVS 01/10/2018, p. 14). Volgens uw verklaringen moest u uw zoon van de politie aan F. geven (CGVS 01/10/2018, p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat de politie dit zou beslissen aangezien ze in een scheidingsovereenkomst afstand had gedaan van haar zoon. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling. U verklaarde dat de politie een extra onderzoek beval naar de

psychologische toestand van F., aangezien u hen vertelde dat haar gedrag niet normaal was (CGVS 01/10/2018, p. 14). Volgens uw verklaringen zei uw tweejarige zoon dat zijn moeder hem opsloot in toilet en hem daar sloeg wanneer hij naar haar telefoon vroeg (CGVS 01/10/2018, p. 5, 14). Het is echter weinig waarschijnlijk dat een tweejarige jongen u deze informatie kon geven, gelet op de beperkte verbale vaardigheden waarover tweejarigen beschikken. Het is niet aannemelijk dat de politie verder onderzoek beval aangezien u enerzijds reeds beschikte over een scheidingsakte waarin de zoon aan u werd toegewezen en waarvan de politie op de hoogte was. Anderzijds moet worden opgemerkt dat het de gewoonte is in Afghanistan dat kinderen na een scheiding onder de voogdij van de vader komen te staan (zie administratief dossier, stuk 5). Dat de politie in uw geval toch zou beslissen om verder onderzoek te voeren naar de mentale toestand houdt geen steek, aangezien er, in het geval dat het onderzoek een gunstige uitkomst zou hebben, uw zoon evenmin aan haar zou worden toegewezen. Deze elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder stelde u te zijn bedreigd door enkele familieleden van F. omdat u uw zoon niet wilde afstaan (CGVS 06/08/2018, p. 14; CGVS 01/10/2018, p. 14). De jirga werd samengesteld uit leden van uw familie en leden van de familie van F., die allen akkoord gingen met de scheidingsovereenkomst (CGVS 06/08/2018, p. 13; CGVS 01/10/2018, p. 4). Geconfronteerd met het feit dat de jirga bestond uit de beide families en verwezen naar het feit dat jirga's een bindend karakter hebben, verklaarde u dat deze jirga geen jirga met ouderen van de gemeenschap was, die wel bindend is, maar een jirga met enkel familieleden en dat dit anders is (CGVS 01/10/2018, p. 15). Ook al is een jirga bestaande uit familieleden mogelijk minder bindend, het is erg onwaarschijnlijk dat de familieleden van F. de overeenkomst die werd opgesteld zomaar naast zich neer zouden leggen, te meer omdat ze zelf betrokken waren in de totstandkoming ervan. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Bovendien verklaarde u dat u na de telefonische bedreigingen opnieuw verhuisd bent binnen Mazar-e Sharif (CGVS 01/10/2018, p. 15). Op dit adres had u geen problemen met uw schoonfamilie (CGVS 01/10/2018, p. 15). Bovendien wonen uw moeder en uw zoon nog steeds in Mazar-e Sharif, zonder problemen, aangezien u iedereen vertelde dat de hele familie het land zou verlaten (CGVS 06/08/2018, p. 11; CGVS 01/10/2018, p. 15). Het is niet aannemelijk dat uw zoon, die uw ex-vrouw wilt opeisen, zonder problemen kan leven in Mazar-e Sharif, maar u dat zelf niet kunt. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte haalde u aan dat u problemen heeft met de gemeenschap in Afghanistan omwille van uw uiterlijk. U verklaarde dat u omwille van stress al uw lichaamsbehaaring bent verloren (CGVS 06/08/2018, p. 14, 17; CGVS 01/10/2018, p. 5). Omwille hiervan wordt u beledigd en uitgelachen door mensen van de gemeenschap (CGVS 01/10/2018, p. 16). In dit verband moet worden opgemerkt dat beledigingen niet volstaan om in uw hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara bevestigt uw verklaringen over uw identiteit en uw herkomst, welke niet ter discussie staan.

Met de zes foto's die u neerlegde wilt u aantonen hoe eruit zag voor u uw lichaamsbehaaring verloor en dat marteling u in uw huidige situatie bracht (CGVS 06/08/2018, p. 17). Uit de foto's kan louter worden afgeleid hoe u er vroeger uitzag, maar niet wat de oorzaken waren die geleid hebben tot het verlies van uw lichaamshaar.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) en c) van de Vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie. Daarbij geeft verzoeker aan bij een eventuele terugkeer te vrezende onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waarbij hij geen bescherming kan verkrijgen van de lokale autoriteiten omdat zij niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij het principe van de “*sliding scale*” en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager laat verweerder op 21 augustus 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van EASO van december 2017, p. 1-68, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van mei 2018, p. 1-24 en 47-51, het rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*” van EASO van juni 2019, p. 1-66, het rapport “*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan markteigenaar en commandant H. G. te vrezen nadat hij deze beledigd had in een dispuut over verzoekers winkel na een onteigening door de overheid. Daarnaast beroept verzoeker zich op problemen met zijn ex-vrouw F..

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (1) geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met H. G. nu (i) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de wijze waarop hij zou zijn ingelicht over de beslissing van de overheid om de weg (aan zijn winkel) te verbreden, (ii) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangeeft dat H. G. naar het politiebureau kwam om verzoeker te slaan omwille van zijn klacht, daar waar hij dit element geheel onvermeld laat op het Commissariaat-generaal en hij voorts op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakt van het feit dat zijn zaak voor de rechtbank zou zijn verschenen, hetgeen nochtans een essentieel element betreft van zijn relaas, (iii) verzoekers verklaringen als zou H. G. hem willen vermoorden geheel niet aannemelijk zijn, (iv) verzoeker overigens geen enkel document voorlegt over de gerechtelijke procedure en de klacht die hij zou hebben ingesteld, (v) zijn verklaringen aangaande zijn beweerde ontsnapping na de ontvoering door de mannen van H. G. evenmin geloofwaardig zijn en (vi) de vaststelling dat verzoeker nog gedurende vier of vier en een halve maand in Mazar-e-Sharif, Afghanistan verbleef na zijn beweerde ontsnapping verder de door hem voorgehouden vrees ondermijnt en (2) evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met zijn ex-vrouw F. vermits (i) het niet aannemelijk is dat de politie zou verklaren dat verzoeker zijn zoon diende terug te geven aan F. nu er een scheidingsovereenkomst bestond waarbij zij afstand had gedaan van haar zoon en het in Afghanistan de gewoonte is dat kinderen na een scheiding onder de voogdij van de vader komen te staan, (ii) verzoekers verklaringen van hetgeen zijn tweejarige zoon zou hebben verteld over zijn moeder niet strookt met de beperkte verbale vaardigheden waarover tweejarigen beschikken, (iii) het niet aannemelijk is dat de familie van F. – die allen akkoord gingen met de scheidingsovereenkomst – de scheidingsovereenkomst zomaar naast zich neer zouden leggen, te meer omdat zijzelf betrokken waren bij de totstandkoming daarvan, (iv) de vaststelling dat verzoeker zonder problemen op een ander adres in Mazar-e-Sharif kon wonen zonder problemen van zijn schoonfamilie en ook zijn moeder en zoon daar nog steeds wonen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en (3) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij vrezen te worden gedood door H. G. omwille van het feit dat hij beledigende taal zou hebben gebruikt na hun dispuut over verzoekers winkel.

Zo wordt in de bestreden beslissing ten eerste terecht geoordeeld dat verzoeker tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet een brief zou hebben ontvangen waarin hij bericht werd over de beslissing van de overheid om de weg aan zijn winkel te verbreden. Waar hij eerst spontaan zelf aangeeft dat hij in de "10de maand van 1394" een brief kreeg van de gemeente waarin hij werd bericht over de verbreding van de weg en de nood om zijn winkel leeg te maken, verklaart hij op de vraag peilend naar het aantal brieven van de gemeente plots dat er geen brief kwam, maar dat ambtenaren langskwamen om dit te melden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 1 oktober 2018 (hierna: NPOII), administratief dossier, stuk 7, p. 6), hetgeen duidelijk haaks staat op zijn eerdere verklaring. Het betoog dat dit geen tegenstrijdigheid kan zijn omdat beide antwoorden op dezelfde pagina van eenzelfde persoonlijk onderhoud staan, kan allermint gevolgd worden en gaat volledig in tegen voorgaande vaststellingen. Ook het betoog dat het een fout van de tolk zou betreffen, kan allermint overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens het tweede persoonlijk onderhoud die de vastgestelde tegenstrijdigheid zou kunnen verklaren. De notities van dit tweede persoonlijk onderhoud bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Hij verklaarde zowel bij aanvang als op het einde van dit persoonlijk onderhoud dat hij de tolk goed begreep (NPOII, administratief dossier, stuk 7, p. 2 en 17). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud aan te voeren.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze nog pertinent vaststelt dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangeeft dat H. G. naar het politiekantoor kwam en hem sloeg omdat hij klacht tegen hem indiende (administratief dossier, stuk 24, vraag 3.5.), daar waar hij dit geheel onvermeld liet tijdens zijn persoonlijke onderhouden op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (NPOI en NPOII, stukken 13 en 7), hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder op de helling zet. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken

geen enkele melding maakt van het feit dat zijn zaak voor de rechtbank verscheen, hetgeen hij op de zetel van het Commissariaat-generaal nochtans als een essentieel element van zijn vluchtrelaas naar voor schuift. Zo verklaart hij immers dat het feit dat het tot een ruzie (en scheldpartij) kwam in die rechtbank tussen verzoeker en H. G. een reden was voor zijn daaropvolgende ontvoering (NPOII, administratief dossier, stuk 7, p. 8-9). Zo verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts kort zijn problemen kon vertellen en dit woord voor de ene asielzoeker een andere betekenis heeft dan de andere, alsook voor de *protection officer*, advocaat en rechter en hij meent dat voor hem van essentieel belang was dat hij door H. G. vervolging vreesde en met hem in een geschil betrokken is, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. De Raad wijst erop dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldt, waaronder de zaak voor de rechtbank die toch als een kantelpunt kan worden aanzien als het begin van zijn problemen. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (administratief dossier, stuk 24). Te meer nu hij ook bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat hij – behoudens zijn kaalheid – alle elementen van zijn relaas kort kon uiteenzetten op de Dienst Vreemdelingenzaken (NPOI, administratief dossier, stuk 13, p. 3). De argumentatie in het verzoekschrift (p. 4-5) waarmee verzoeker de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen poogt te minimaliseren, kan dan ook niet volstaan om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

Verder staat in de bestreden beslissing nog pertinent te lezen als volgt:

“Vervolgens beweerde u dat u ontvoerd werd door de mannen van H. G. en dat H. G. u wilde doden omwille van geruzie in de rechtbank en om uw winkel over te nemen (CGVS 01/10/2018, p. 9). Het houdt echter geen steek dat H. G. u zou willen doden omdat hij uw winkel zou willen. Hij had immers uw deel van de winkel reeds afgenomen, dat was namelijk de reden waarom u een klacht indiende en waarom u naar de rechtbank ging (CGVS 01/10/2018, p. 3, 6). U verklaarde bovendien dat hij een machtige man met bodyguards was die veel invloed had in de regio (CGVS 01/10/2018, p. 7). Het is weinig aannemelijk dat hij zich zou bezighouden met het ontvoeren en opsluiten van iemand wanneer hij al gekregen had wat hij wilde. U werd hiermee geconfronteerd, waarop u verklaarde dat de reden dat hij uw wilde doden niet enkel omwille van de winkel was, maar ook omdat u naar de autoriteiten ging en omdat u slechte taal gebruikte (CGVS 01/10/2018, p. 10-11). Dat H. G. u om deze reden zou ontvoeren is bijgevolg niet aannemelijk. Ten tweede is de andere reden, meer bepaald het geruzie in de rechtbank (CGVS 01/10/2018, p. 9), evenmin een aannemelijk motief voor uw ontvoering. Het geruzie waarover het gaat is het beledigen van H. G. in aanwezigheid van andere personen in de rechtbank (CGVS 01/10/2018, p. 10-11). U werd geconfronteerd met het feit dat iemand ontvoeren of doden een erg zware straf is voor iemand die slechte taal gebruikt, waarop u verklaarde dat iemands vrouw beledigen een slechte daad is in Afghanistan en dat mensen erom gedood worden. Bovendien legde u uit dat H. G. een machtige man is en dat u tegen hen durfde ingaan, wat hij niet kon toelaten (CGVS 01/10/2018, p. 11). Ook dit overtuigt het CGVS niet van de motieven voor de ontvoering. Besluiten tot het ontvoeren en opsluiten van een persoon zijn maatregelen die niet lichtzinnig worden genomen, dat H. G. dit besluit nam op basis van de beledigingen die u uitte is bijgevolg weinig aannemelijk. Ten slotte houdt het geen steek dat H. G. niet akkoord ging met uw klacht bij de overheid in verband met de winkel (CGVS 01/10/2018, p. 11). U gaf immers zelf toe dat het niet uw eigen idee was om klacht in te dienen, maar dat H. G. zelf aangaf dat indien u niet akkoord ging, u een klacht kon indienen (CGVS 06/08/2018, p. 11-12; CGVS 01/10/2018, p. 4, 11). Het is niet aannemelijk dat H. G. u zou aanmoedigen een klacht in te dienen, maar dat hij zich er daarna niet bij neerlegt en zelfs zo ver gaat om u te ontvoeren (CGVS 06/08/2018, p. 12; CGVS 01/10/2018, p. 4). Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer. Daarenboven legde u geen documenten neer in verband met de gerechtelijke procedure en de klacht. Nochtans weet u wel wat de waarde is van dergelijke documenten aangezien u wel documenten neerlegde over de betaling van de winkel door uw vader, een belastingboekje en het protocol tussen eigenaar en huurder. Dat u geen

enkel bewijs meebracht van de klacht die u indiende en de daarop volgende gerechtelijke procedure is dan ook opmerkelijk en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan."

Verzoeker voert aan dat hij slechte woorden had gebruikt ten aanzien van de commandant en dat de commissaris-generaal niet goed geïnformeerd is over de situatie in Afghanistan nu mensen er om 100 dollar vermoord worden. Hij maakt een vergelijking aan de hand van een krantenartikel waarin een Belgisch parlementslid zegt dat mensen bereid zijn om anderen te doden tegen dumpingprijzen en besluit dat de commissaris-generaal hierover ook zou oordelen dat het niet geloofwaardig is dat iemand voor 1000 euro vermoord wordt. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zich met de argumentatie in het verzoekschrift beperkt tot het louter uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Bovendien gaat verzoeker er hierbij aan voorbij dat het niet enkel de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat H. G. verzoeker zou ontvoeren en willen doden omwille van een ruzie in de rechtbank is die leidt tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, doch wel het geheel van de motivering. Eén onderdeel op zich is misschien niet voldoende draagkrachtig om de beslissing te dragen, maar is dit wel in samenhang met de overige motieven. Voorts dient erop gewezen verzoeker geen enkel verweer voert tegen de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat H. G. verzoeker (onder meer) zou ontvoeren omdat hij uit was op verzoekers winkel, nu hij verzoekers deel immers reeds had afgenomen (NPOII, administratief dossier, stuk 7, p. 3 en 6).

Verzoeker vervolgt dat er in Afghanistan een uitdrukking bestaat: "*van mijn [sic] mocht uw handen vrij zijn tot londen [sic]*" om uit te drukken dat het hen koud laat of er al dan niet een klacht wordt ingediend. Ook meent hij dat dergelijke commandant altijd zeker is dat de rechtbank nooit in zijn nadeel een beslissing zal nemen. De Raad merkt op dat deze argumenten, waaruit blijkt dat de klacht H. G. onverschillig zou laten omdat hij de uitkomst in zijn voordeel bij voorbaat voorzag, verder bijdragen aan de overtuiging dat het niet geloofwaardig is dat H. G. zich niet zou neerleggen bij de klacht en hem daarvoor zelfs zou hebben ontvoerd.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij een begin van bewijs heeft voorgelegd aangaande zijn geschil met commandant H. G., is het de Raad niet duidelijk waarnaar hij verwijst. Hij blijft immers tot op heden in gebreke om een document in verband met de gerechtelijke procedure, dan wel de klacht die hij indiende tegen H. G. voor te leggen.

Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze nog overweegt dat de door verzoeker geschetste ontsnapping niet geloofwaardig is. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "*Vervolgens rijzen er twijfels bij uw verklaringen over uw ontsnapping. Zo verklaarde u dat u kon ontsnappen omdat de persoon die u eten bracht dronken of gedrogeerd was en de deur liet openstaan (CGVS 06/08/2018, p. 12; CGVS 01/10/2018, p. 4, 11). U kan echter geen concrete elementen geven waarop u zich baseerde om te concluderen dat hij dronken of gedrogeerd was. U zegt dat te denken omdat hij de deur open liet. Het loutere feit dat hij de deur open liet kan echter niet beschouwd worden als een indicatie van zijn dronkenschap (CGVS 01/10/2018, p. 11). Deze elementen trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in twijfel.*" Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen en overwegingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot relateert verzoekers houding zijn geschetste vrees, minstens de ernst daarvan. Verzoeker verklaart immers nog vier of vier maanden en een half in Mazar-e-Sharif, Afghanistan – al dan niet ondergedoken – te hebben verbleven na zijn beweerde ontsnapping, hetgeen wel degelijk aantoonde dat verzoeker zonder problemen van H. G. in Mazar-e-Sharif kan verblijven.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met H. G..

2.3.2.3.2. Daarnaast kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker voorhoudt te hebben met zijn ex-vrouw F..

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing dienaangaande op goede gronden overwogen als volgt: "*(...) F. vroeg de scheiding aan omdat ze een affaire zou hebben met haar neef langs moederszijde (CGVS 01/10/2018, p. 13). In een jirga op 10 september 2016 werd besloten dat de scheiding kon plaatsvinden en de scheidingsovereenkomst werd opgesteld (CGVS 01/10/2018, p. 13). Uit de scheidingsovereenkomst die u neerlegde blijkt dat F. afstand deed van de bruidsschat en uw zoon Ha. in ruil voor enkele juwelen. Bovendien verklaarde ze dat ze geen problemen zou hebben met u of met uw familie. U wilde niet scheiden, maar u verklaarde toch akkoord te zijn met deze overeenkomst*

(CGVS 01/10/2018, p. 14). Na de scheiding ging F. naar de politie om uw zoon Ha. opeisen (CGVS 06/08/2018, p. 13; CGVS 01/10/2018, p. 14). Volgens uw verklaringen moest u uw zoon van de politie aan F. geven (CGVS 01/10/2018, p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat de politie dit zou beslissen aangezien ze in een scheidingsovereenkomst afstand had gedaan van haar zoon. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling. U verklaarde dat de politie een extra onderzoek beval naar de psychologische toestand van F., aangezien u hen vertelde dat haar gedrag niet normaal was (CGVS 01/10/2018, p. 14). Volgens uw verklaringen zei uw tweejarige zoon dat zijn moeder hem opsloot in toilet en hem daar sloeg wanneer hij naar haar telefoon vroeg (CGVS 01/10/2018, p. 5, 14). Het is echter weinig waarschijnlijk dat een tweejarige jongen u deze informatie kon geven, gelet op de beperkte verbale vaardigheden waarover tweejarigen beschikken. Het is niet aannemelijk dat de politie verder onderzoek beval aangezien u enerzijds reeds beschikte over een scheidingsakte waarin de zoon aan u werd toegewezen en waarvan de politie op de hoogte was. Anderzijds moet worden opgemerkt dat het de gewoonte is in Afghanistan dat kinderen na een scheiding onder de voogdij van de vader komen te staan (zie administratief dossier, stuk 5). Dat de politie in uw geval toch zou beslissen om verder onderzoek te voeren naar de mentale toestand houdt geen steek, aangezien er, in het geval dat het onderzoek een gunstige uitkomst zou hebben, uw zoon evenmin aan haar zou worden toegewezen. Deze elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat “de jongeren van vandaag sterke [sic] vaardigheden hebben dan jongeren van 10 of 20 jaar geleden. Zo speelt een kind van 2 jaar vandaag zeer enthousiast met een smart phone.”. De Raad merkt evenwel op dat dergelijke bewering – die overigens op geen enkel objectief stuk gestoeld is – geenszins een uitspraak kan doen over de verbale vaardigheden van een tweejarig kind en waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt om aannemelijk te maken dat verzoekers tweejarige zoon hem zou hebben verteld dat zijn moeder hem opsloot in het toilet en hem sloeg wanneer hij naar haar telefoon vroeg.

Dat verzoeker bedreigd wordt door zijn schoonfamilie omdat hij zijn zoon niet wil afstaan, staat haaks op zijn verklaringen omtrent de ‘jirga’ die werd opgesteld met betrekking tot de scheiding van verzoeker en F.. Verzoeker geeft immers zelf aan dat de ‘jirga’ – waarin zijn zoon aan hem werd toevertrouwd – werd samengesteld uit leden van de familie van F., naast leden van zijn eigen familie, die allen akkoord gingen met de scheidingsovereenkomst (NPOI, administratief dossier, stuk 13, p. 23 en NPOII, administratief dossier, stuk 7, p. 4). In zoverre verzoeker aanvoert dat een ‘jirga’ bij Qezelbashan niet bindend is, dat dit enkel het geval is voor Pashtounen en het bijgevolg een gewone bijeenkomst was van de familieleden om het geschil op te lossen, dient erop gewezen dat verzoeker geen enkel objectief element naar voor schuift teneinde deze bewering te staven zodat het een blote bewering betreft. Nog daargelaten deze vaststelling, dient erop gewezen dat verzoeker erkent dat de familieleden van F. mee betrokken waren in de (totstandkoming van de) ‘jirga’ en zij ermee akkoord gingen, zodat het bijgevolg niet aannemelijk is dat zij deze overeenkomst zomaar naast zich neer zouden leggen.

Waar verzoeker nog betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vreemd vindt dat zijn zoon niet mee is gevlucht, is het de Raad niet duidelijk waarop hij doelt. Het is immers niet de vaststelling dat verzoekers zoon niet mee is gevlucht naar Europa, doch wel de vaststelling dat verzoekers zoon nog steeds in Mazar-e-Sharif woont en dit zonder problemen van verzoekers schoonfamilie, die doet besluiten dat de door hem voorgehouden vrees verder wordt ondermijnd. Deze vaststelling ondergraaft immers de door verzoeker voorgehouden problemen met zijn ex-vrouw F. omdat hij zijn zoon niet aan haar zou willen overhandigen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor (de familie van) zijn ex-vrouw F. aannemelijk te maken.

2.3.2.3.3. Tot slot staat in de bestreden beslissing nog terecht te lezen als volgt:

“Ten slotte haalde u aan dat u problemen heeft met de gemeenschap in Afghanistan omwille van uw uiterlijk. U verklaarde dat u omwille van stress al uw lichaamsbehandling bent verloren (CGVS 06/08/2018, p. 14, 17; CGVS 01/10/2018, p. 5). Omwille hiervan wordt u beledigd en uitgelachen door mensen van de gemeenschap (CGVS 01/10/2018, p. 16). In dit verband moet worden opgemerkt dat beledigingen niet volstaan om in uw hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.” De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van het feit dat hij als zijn haar is verloren, waarmee hij er allerminst in slaagt een ander licht te werpen op voormelde motieven.

2.3.2.3.4. Verzoeker meent nog dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de zware psychologische problemen die hij ondervindt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat

hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van (zware) psychische problemen in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan psychologische problemen te hebben, laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan niet in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouden dat de persoonlijke onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze de beweerde zware psychische problemen zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.3.2.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De taskara bevestigt louter verzoekers identiteit en herkomst, dewelke niet ter discussie staan.

Het belastingboekje, betaling van de winkel en protocol van eigenaars en huurdermarkt (administratief dossier, map 'Documenten') tonen hooguit aan dat verzoeker inderdaad een winkel heeft uitgebaat, maar wijzen geenszins op de problemen die zouden zijn ontstaan met H. G..

De overeenkomst van scheiding duidt erop dat verzoeksters ex-vrouw F. afstand heeft gedaan van de voogdij over hun zoon en verklaart dat zij geen problemen zal hebben met verzoeker, noch zijn familie (administratief dossier, map 'Documenten'). De overeenkomst werd ondertekend door familieleden van verzoeker, van verzoekers ex-vrouw F. en ook F. zelf ondertekende dit document. Hoger is komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met zijn ex-vrouw F. – die deze overeenkomst naast zich neer zou hebben willen leggen – geen geloof kan worden gehecht (*supra* nr. 2.3.2.3.2.).

De zes foto's die verzoeker bijbrengt om aan te tonen dat hij zijn lichaamsbehaaring verloor, kunnen niet aantonen dat deze situatie het gevolg zou zijn van de marteling door mannen van H. G.. Uit de foto's kan immers niets worden afgeleid met betrekking tot de oorzaken die hebben geleid tot het verlies van verzoekers lichaamshaar. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat hij reeds op de universiteit werd uitgelachen wegens zijn kaalheid (NPOII, stuk 7, p. 15-16).

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de aanvullende nota van 21 augustus 2019 terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 227 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. Mazar-e-Sharif kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing nog op goede gronden dat er in hoofde van verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit rapporten, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie heeft immers grotendeels betrekking op de veiligheidssituatie

in Kabul en Herat en dus niet de provincie Balkh. Bovendien ligt deze informatie in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Waar verzoeker erop wijst dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "*sliding scale*", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen. *In casu* haakt verzoeker geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan. Zo beperkt hij zich tot het algemeen verwijzen naar zijn '*profiel*' zonder dit op enige wijze te concretiseren. Hoger kwam bovendien vast te staan dat verzoeker de door hem aangevoerde psychologische problemen niet staft. Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest "*Elgafaji*", waar het Hof van Justitie oordeelde dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*".

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER